

O, mamă...

Mihai Eminescu

O, mamă, dulce mamă, din negură de vreme
Pe freamătul de frunze la tine tu mă chemi;
Deasupra criptei negre a sfântului mormânt
Se scutură salcâmi de toamnă și de vânt,
Se bat încet din ramuri, îngână glasul tău...
Mereu se vor tot bate, tu vei dormi mereu.

Când voi muri, iubito, la creștet să nu-mi plângi;
Din teiul sfânt și dulce o ramură să frângi,
La capul meu cu grijă tu ramura s-o-ngropi,
Asupra ei să cadă a ochilor tăi stropi;
Simți-o-voi odată umbrind mormântul meu...
Mereu va crește umbra-i, eu voi dormi mereu.

Iar dacă împreună va fi ca să murim,
Să nu ne ducă-n triste zidiri de țintirim,
Mormântul să ni-l sape la margine de râu,
Ne pună-n încăperea aceluiași sicriu;
De-a pururea aproape vei fi de sânul meu...
Mereu va plânge apa, noi vom dormi mereu.

O, mother...

Mihai Eminescu

O, mother, my sweet mother, from way back deep in time
On leaves' quiet murmur you're calling me to come;
Above the crypt that's so dark, where the sacred tomb is
Acacia trees are shedding in autumn by the wind,
Their branches softly quaking, your voice they imitate...
They'll always be quaking, you will forever rest.

When I will die, my darling, do not shed tears for me;
But tear up a small twig from my sweet linden tree,
Then carefully plant it next to my grave's headstone,
Upon it will be falling your teardrops alone;
Its shade my grave will cover, in time I will know best...
That shade will keep on growing, I will forever rest.

And if it ever happens that we together die,
In gloomy cemeteries take us they should not try,
Let them place our gravesite next to the riverbank,
And place us close together within the same casket;
Always close you will be to me touching my chest...
The water always weeping, we will forever rest.

Translated by Fr. Ioan Ionita
January 15, 2020, Naples, Florida
Dedicated to Simon and Donna Dragan